

Tělocvičná jednota Sokol Liberec I.

Nazdar!
Sokolské souzvuky
č. 1 - leden 2017
Ročník 7.

Čest tvoje, jméno a chvála ti po všechny zůstanou časy.
(Vergilius)

*V bitvě hrozí největší nebezpečí těm, kteří se nejvíce bojí:
odvaha je jako hradba!*
(Sallustius)

Obsah:

Úvodní slovo

Víc než problém

Metodika

At' žijí šibřinky

Školení III. třídy v župách

Cvičení s overballem

Definice ergoterapie

Pro trochu „vzrůša“ žactva

Nejenom pohybem živ je sokol...

Česká národní identita - Zastavení II. – protireformace

Národ je řeč, historická paměť, prožitek zvyků a tradic

Vlastenectví a nacionalismus

Kaleidoskop

Matice česká

Julius Grégr a vydání prvního čísla Národních Listů

Most Golden Gate a San Francisco

Robert Baden- Powell- zakladatel skautingu

„Nad Tatrou sa blýská...“

Technik od Pána Boha – František Křížík

Geniální atletka Jarmila Kratochvílová

Nezapomeňte!

Osoba (událost) měsíce ledna

Muž, který porazil Hitlera

Povzbuzení i pro dříve narozené - Stáří (s vírou a nadějí)

Svědkové národní minulosti

Kozí hrádek

Zprávy z žup a jednot

Sokolka osobností Českodubská

Zlata Kozáková

Závěrečné slovo

A co bude dál?

Metodika

At' žijí šibřinky!

Přišel jejich čas! Pohodové Vánoce jsou za námi, přišel nový rok a s ním i čas pořádně oslavit a přivítat ještě vzdálené, ale i tak se blíží jaro! Přišel čas na společenskou zábavu – plesy, masopustní merendy a karnevaly.

Když kdysi přišel Jindřich Fugner s nápadem uspořádat takovou zábavu pro členy Sokola v nově postavené sokolovně, ani jemu, ani Tyršovi se nelíbil některý z běžně používaných názvů. A tak hledali – a našli. U Jungmanna! Objevili slovo „šibřinky“ odvozené od slova „šibřiti se“ – to je něco jako radovati se. Ve staré mluvě české to byly frašky, žerty, šašky, kudrlinky – mělo to být něco, co napodobovalo vrabčí hlasy!

Vůbec první šibřinky se konaly – a s velkým úspěchem – v sále nové sokolovny Sokola Pražského v Žitné ulici v Praze. A pak už se s nimi roztrhl pytel....

Šibřinky jsou tedy v podstatě maškarní bál, ale nesou si sebou něco specificky sokolského, co bychom měli zachovat. Ať už je zvolený „řád“ (téma) šibřinek jakýkoli, ať jsou kostýmy nákladné nebo jednoduché, většinu hostů tvoří příslušníci Sokola nebo alespoň jeho příznivci. A těm je třeba dát možnost ke společné zábavě a vzájemnému seznámení.

Příležitost bývá, když si potřebuje kapela odpočinout a přestane hrát. Najednou tu je čas na různé „legrácky“, výuku country nebo i národních tanců i na různé improvizace. Potřebujete k tomu šikovného cvičitele, magnetofon s předem připravenou hudbou a mikrofon. Nebojte se zvednout lidi od stolů a začít organizovat. Nesnažte se učit něco složitějšího, naopak, vybírejte ze svých pohybových zásob to, co je jednoduché, mohou to zvládnout i necvičící – takže se nebude nikdo stresovat, ale bavit.

Základními zvolenými hudebními prvky budou pochody, polky a pomalejší valčík. Nezapomeňte, že při country hudbě je třeba dodržet mírně „natřásanou“, uvolněnou chůzi. Kromě těchto uvedených pohybových motivů bývá zařazován také cval stranou, přísunná chůze, přídupy a tzv. „baskický skok“ neboli „valaška“. (Znamená to skok levou stranou a rychlé přešlápnutí pravá, levá a totéž na opačnou stranu. Počítáme „raz a dva“) Ke společné zábavě přispěje i výměna partnerů.

V příštím, únorovém čísle připomenu několik skutečných jednoduchých country tanců, tak, jak je většinou známe a tančíme. Dnes se soustředíme na pohybové reje a různé typy „promenád“.

- 1) Dvojice volně tančí v prostoru, na povel se spojují ve čtveřice, osmice, případně i větší celky, které svůj pohyb volně improvizují. Stejným způsobem se pak i vzniklé útvary rozpojují.
- 2) Vytvoření „hada“, nebo několika „hadů“. (Pozor – držení vždy buď pravou nebo levou rukou vpřed, nikdy ne střídavě, překáželo by to v pohybu „hada“. Vedoucí úlohu má „hlava hada“ – první cvičenec, který celý útvar vede.
 - proplétání hada mezi jeho jednotlivými články (nesmí se roztrhnout!)
 - vytváření „zavinutce“ (co nejtěsněji) a opět jeho rozvinutí do původního zástupu

- „honička hadů“ – „hlava“ jednoho „hada“ (první v zástupu) se snaží chytit „ocas“ (posledního cvičence) jiného „hada“ nebo svůj vlastní. Ten se pak stává hlavou. Ale pozor, aby se hra „nezvrhla“!
- 3) ZP – dvojice čelem k sobě, střídavě pravým a levým bokem na střed kruhu, spojit za pravé ruce
„Průplet“ („Pletla v kytku“) – cvičenci se střídavě míjejí pravými a levými boky a podávají si střídavě levou a pravou ruku.
- 4) ZP – dvojice vytvoří dvojkruží – vnitřní kruh levým, vnější pravým bokem na střed
Chůze pro kruhu, oba kruhy se pohybují protisměrem až se opět dvojice dostane k sobě, uchopí se za vnitřní ruce a čtyřmi takty provedou zátočku (I. takt -čtyři kroky o 180 stupňů, II. takt. o dalších 180 stupňů a III.takt totéž. Tak si vymění místa vnitřní a vnější kruh, ve IV. taktu pouze šlapou na místě a připravují se na pochod v protisměru!)
- 5) ZP – dvojice spojeny za vnitřní ruce vedle sebe, levým bokem na střed kruhu, začít vnější nohou
 - Chůze po kruhu, první dvojice obrát dovnitř a prochází vzad pod spojenými pažemi ostatních dvojic, na konci útvaru se přidá k ostatním a vytváří „bránu“.
 - Totéž, ale dvojice, které prochází „branou“ upažit, spojit se za ruce a cval stranou
 - Kterákoliv z těchto možností, ale když první dvojice dojde na konec „brány“, spojí se za ruce a pokračuje v protisměru, ostatní se přidávají, takže nakonec se celý útvar pohybuje opačným směrem.
- 6) ZP = 5) ZP
 - První dvojice klek na vnitřní nohu, vnitřní paže vzájemně kolem pasu, vnější předpažit a spojit v předpažení. Všechny ostatní dvojice jdou stále vpřed, vytváří nad nimi „bránu“. Jakmile se dostanou na čelo útvaru, okamžitě provedou klek. Celý útvar postupuje vpřed, jedním směrem, při čemž počet dvojic v „bráně“ se zmenšuje a počet klečících dvojic roste.
- 7) ZP = 5) ZP, ale obě cvičenky dvojice vycházejí levou nohou
 - I. – II. 1 – 8 osm kroků vpřed (L, P, L, P, L, P, L, P)
 - III. 1 – 4 půlobrat vlevo výkrokem levé a tři kroky vpřed (P, L, P- na střed (pustit se z držení, cvičenky jsou za sebou)
 - IV. 1 - 4 čtyři kroky vzad (L, P, L, P – cvičenky couvají!)
 - V. – VI. = I. – II. ale v 1. době V. taktu půlobrat vlevo, spojit se za ruce a osm kroků v protisměru (L, P, L, P, L, P, L, P (cvičenky jsou pravým bokem na střed)
 - VII. – VIII. = III. – IV, ale obrát vlevo v 1. době VII. taktu znamená, že dvojice budou v postavení za sebou, zády na střed kruhu, pustit z držení
Opakovaně! Totéž možno opakovat pravým bokem na střed kruhu, ale všechny obraty budou vpravo a vychází se vždy pravou.
- 8) ZP - všichni po obvodu kruhu levým bokem na střed – pochod po kruhu
Spojování a rozpojování dvojic, čtveřic, osmic – podlézání pod spojenýma rukama, chůze v protisměru, po úhlopříčkách..

V podstětě je možno použít jakoukoliv rytmickou hudbu, která vyhovuje tempem i frázováním a předem si dobře rozmyslet, co budu od „šibřičích“ se cvičenců vyžadovat!
Dobrou náladu a hodně úspěchů!

Jarina Žitná

Školení cvičitelů III. třídy v župách

Jejich organizace a metodické zajištění patří mezi hlavní úkoly župních cvičitelských sborů- komisí školení. Bez dobře vyškolených, schopných cvičitelů nemůže být běžně plněn základní cvičební program sokolských oddílů všestrannosti.

Pořádáme-li toto školení pravidelně, nedosahujem obvykle – především v malých župách – požadovaného počtu účastníků – 15. My všichni, cvičitelé, kteří se takových školení zúčastňujeme jako lektoři, dobře víme, že počet menší než patnáct není nejvýhodnější ani nejrentabilnější, ale nedá se dělat nic jiného, než spojit na školení sousední župy, nebo se spokojit s menším počtem frekventantů. Odkládat školení pro nedostatek přihlášek se nevyplácí, riskujeme ztrátu zájmu nových adeptů.

Připomínám ještě jednu – tentokrát výhodu – pravidelného školení přímo v župách. Je to výhoda nepopíratelná, župní lektorský sbor má možnost nové cvičitele poznat přímo v tělocvičně při akci, vytypovat si ty, kteří mají předpoklady k dalšímu růstu a už tady na školení navázat přátelské vztahy. Pro další život v župě je to nepostradatelné.

Sokolská župa Ještědská uspořádala letos školení, na které bylo přihlášeno 11 cvičenců z šesti jednot – Turnov, Hodkovice, Chrastava, Český Dub, Liberec I. a Liberec – Františkov (ten se však bez omluvy nedostavil, takže nás zbylo deset!) S průběhem a organizací školení jsme byli všichni – jak lektoři, tak i frekventanti spokojeni.

Součástí závěrečné zkoušky bylo i vypracování přípravy na cvičební hodinu věkové nebo zájmové kategorie, kterou dotyčný vede. Přes různou kvalitu zpracování a samozřejmě i zákonité chyby v názvosloví, jsme byli spokojeni. Máme důvod se domnívat, že jsme získali partu mladých lidí se kterými budeme moci počítat.

Pro zajímavost uvádím jednu z předložených příprav, pravděpodobně tu nejkvalitnější. Kvalita této práce je způsobena i tím, že její pisatelka není začátečník, profesně je totiž zaměstnána jako ergoterapeutka, což je obor, který svým způsobem se cvičitelskou praxí souvisí a je užitečný.

Práci sestry Michaely Březinové z T. J. Sokol Chrastava uvádím celou, pouze se skutečně minimálními úpravami názvoslovnými (práce by byla dobře použitelná i bez nich, ale proč – když se to dá udělat lépe?

Cvičební hodina s overballem

Overball je balanční pomůska, se kterou lze provádět protahovací, posilovací, balanční a uvolňovací cvičení. Při cvičení dochází k aktivitě hlubokého stabilizačního systému, který zahrnuje svalstvo pánevního dna, bránici, svaly krku a zádové svaly, které v koordinaci s břišními svaly fixují páteř. Jednotlivé cviky zařazujeme do hodiny od těch nejjedodušších. Jsou-li svaly správně zapojovány, stává se pohyb efektivnější, zlepšuje se naše kondice a my můžeme přecházet k náročnějším variantám. Míč je lehký, přenosný a cenově dostupný, proto doporučuji jeho zakoupení s zařazení cviků i mimo cvičební hodiny. V pracovním prostředí doporučuji využít této pomůcky ke správnému, vzpřímenému sedu.

Během hodiny je důležité cviky vysvětlit a názorně ukázat. Pokud cvičitel zvládá, je dobré (a nutné) cvičence stále korigovat.

Délka cvičení – 60 minut.

I.) *zahřátí – po dobu 5 – 10 minut*

- dochází k zvýšení tepové frekvence a přípravě pohybového a oběhového systému na následné zatížení
- využívám krokových prvků sestavených do krátkých choreografií na hudbu

Příklady cvičení s overballem

- 1) pochod na místě, míč v pravé, vzpažit a předat míč do levé
- 2) stoj – skrčit přednožmo pravou – předat míč střídavě do pravé nebo levé pod kolenem – zachovávat tempo a střídát nohy
- 3) tři kroky vpřed (L, P, L) – míč v pravé, ve IV. době skrčit přednožmo pravou a předat míč pod kolenem do levé
Totéž, ale kroky vzad (návrát na místo) – předat míč do pravé
Opakování v tempu

II.) posilování vybraných partií svalových 15 – 20 minut

- posilování provádíme v seriích, začínáme 1 – 2 seriemi s možností přidání třetí pro pokročilé
- různý počet opakování má různý účinek na posilované svaly
15 – 20 opakování zvyšuje svalovou vytrvalost
6 – 12 opakování – zvětšuje objem svalů a vede k mírnému zvýšení síly

Příklady posilování břišních svalů

- sed pokrčmo, míč do oblasti beder, zlehka se opřít – předpažit – hmity
- sed pokrčmo, skrčit upažmo, předloktí dovnitř (ruce v týl) otáčet trup střídavě vpravo a vlevo (rotace!)
- sed pokrčmo – upažit – vzpažit a upažit. Opakovaně!
- leh pokrčmo, míč mezi kolena – připažit – předklon hlavy a hrudníku – hmity
- stejná základní poloha – místo hmitů výdrž
- leh pokrčmo – upažit – střídát předklony vlevo a vpravo – k protilehlému kolenu
- leh skrčmo – zvednout pánev a předat míč pod pánví z pravé do levé a opačně

Posílení vnitřních stehenních svalů

- leh pokrčmo na pravém boku, špička levé před pravou, míč pod koleno – pomalu zvedat vzhůru – pomalu, v tempu, s výdrží
- leh skrčmo na boku, míč mezi obě kolena, stlačovat míč koleny – v tempu

Posílení svalů horních končetin

- lze provádět ve stoji i v sedu. Sed zkřížený pokrčmo (turecký sed) – míč v dlaních stlačujeme, snažíme se míč „roztrhnout“
- stejné základní postavení – skrčit předpažmo, předloktí vzhůru, stlačovat míč mezi předloktími
- vzpažit – uvolňovat a napínat předloktí. Provádíme extenzi v lokti a zpět flexi.

III.) nácvik správného vzpřímeného sedu – 10 min.

- sed pokrčmo na míči na lavičce (židle nemáme k dispozici) – paže volně (bez opory) – snaha o udržení stability
- sed – pohyb pánve vlevo – vpravo. Nejdřív s lehkou oporou, pak bez opory.
- stále sed – pohyb pánve vpřed a vzad
- vzpřímený sed – velké pohyby paží (upažit, vzpažit, skrčit upažmo atd.)

IV. stabilita celého těla - 10 min.

- leh na pravém boku, míč pod pánevní kostí – vzpažit pravou, pokrčit předpažmo levou, opřít o základnu
Zapojením trupových a břišních svalů se snažíme o stabilitu. V této poloze doprovodné pohyby nohou i paží – trup musí zůstat v základní poloze na boku

V.) *protahování - 1 – 25 min.*

Provádíme na závěr každé hodiny. S výdechem provedeme pohyb, polohu prodýcháme a s nádechem jdeme zpět do výchozí polohy. Vždy provádíme na obě strany.

- protažení šíjových svalů a svalů krku: sed zkřížený pokrčmo – úklon hlavy k jednomu i druhému rameni. Možno kombinovat – dopomoc tlakem ruky. S výdechem předklon hlavy, bradu přitahujeme k hrudníku, pohyb možno zintenzivnit tahem ruky,
- protažení paží: předpažit pravou, protáhnout zápěstí do palmární a dorsální flexe – skrčit předpažmo pravou, předloktí dovnitř, dlaň opřít o levé rameno, tahem levé prothnout
- protažení prsního svalu. Leh skrčmo na pravém boku – vzpažit pravou, předpažit levou. Levou obloukem zapažit – přetočení trupu.
- protažení trupu: stoj úzce rozkročný – úklon vpravo – připažit levou a čelným obloukem vzpažit pravou – s nádechem zpřím a obloukem zevnitř připažit
- protažení lýtkového svalu: stoj rozkročný levou vpřed – přenesením váhy na levou podřep zánožný pravou – pevně došlápnout pravou na podložku, koleno napnuté
- protažení stehenních svalů: stoj na pravé,- skrčit zánožmo levou, s výdechem přitáhnout patu k kyčlím
- protažení přímých břišních svalů: leh na břicho – skrčit upažmo, dlaně opřít vedle hrudníku, prsty směřují vpřed. S výdechem záklon a dopnout paže.
- protažení vnitřních svalů steh: dřep rozkročný, předklon – na kotníky dohmat zevnitř, paže opřít lokty o stehna a s výdechem tlačit do steh

Každou hodinu se snažíme sestavit jinak, beru v potaz i přání cvičenek. Kromě over – ballu ráda využívám i thera - band.

“Ti, kteří říkají, že nemají čas na cvičení, si budou - dříve nebo později – muset najít čas na nemoc!”

(Edward Stanley)

Michaela Březinová Dis, Sokol Chrástava

Autorka práce je v civilním povolání ergoterapeut, což je určitě výhoda.. Co to vůbec je?

Definice ergoterapie (podle wikipedie)

Ergoterapie je profese, která prostřednictvím smysluplného zaměstnávání usiluje o zachování a využívání schopností jedince potřebných pro zvládnutí běžných denních, pracovních, zájmových a rekreačních činností u osob jakéhokoli věku s různým typem postižení (fyzickým, smyslovým, psychickým, mentálním nebo sociálním znevýhodněním). Podporuje maximálně možnou participaci jedince v běžném životě, přičemž respektuje plně jeho osobnost a možnosti. Ergoterapie je profese, která se zaměřuje na podporu zdraví a celkové pohody jedince prostřednictvím zaměstnávání. Primárním cílem ergoterapie je umožnit lidem účastnit se každodenních aktivit. Ergoterapeuti dosahují tohoto cíle tak, že se snaží pomoci lidem, provádět činnosti, které zvyšují možnost jejich začlenění (participace), nebo přizpůsobují prostředí podporující participaci osoby. ¹

Pro trochu „vzrůša“ žactvu!

Čím více se nám podaří obohatit a zpestřit činnost žákovských oddílů, tím větší úspěch budeme mít. Pro tuto kategorii je typické, že neudrží dlouho pozornost, vyžaduje změny a proměnlivost zadaných úkolů. Právě proto jsou vhodně volené hry tou nejlepší didaktickou formou práce.

Příruček her je velké množství, je zbytečně jmenovat jejich autory. Vybírejme pečlivě a s rozmyslem – přinášejí nejen přesné popisy a pravidla uvedených her, ale poskytují přemýšlivému cvičiteli také nápady, které může zpracovat a obměnit sám podle své fantazie a podle podmínek, které má v jednotě. Některé z her jsou určeny pouze do tělocvičny, jiné do přírody, jiné se dají použít v obou případech. Zvláštní význam mají hry etapové (ať už tematicky zaměřené nebo ne!) – můžete jimi povzbuzovat přirozenou soutěživost typickou právě pro tuto kategorii cvičenců a zároveň poznávat jejich charakteristické znaky, dovednosti a orientaci v nejrůznějších zadaných problémech.

Hra, kterou uvádím pod názvem

Boj o sokolíka – našla svou inspiraci v Encyklopedii her Miloše Zapletala. Je velmi jednoduchá a spočívá v zadávání jednoduchých úkolů, ale pokud možno neočekávaně, tak, aby děti musely rychle reagovat.

Na příklad: Kdo bude první na nejvyšším nářadí v tělocvičně?

Kdo bude první na posedu?

Kdo najde kakékoliv náčiní povalující se v tělocvičně?

Kolik příček mají žebřiny v rohu u okna?

Kdo sečte nejrychleji tato tři čísla $102 + 22 + 68$?

Kdo přinese jako první lístek břízy?

Kdo se první dotkne turistické značky (madla koně, dveří, kladiny)

Kdo najde v tělocvičně ukrytou zprávu a vyluští ji?

Ale také: Kolikrát přeskočíte švihadlo snožmo bez meziskoku za tři minuty?

Kdo sesbíráte víc lístků a s číslem 13?

Kdo se nejrychleji oblékne do svého do civilního oblečení (kromě bot) a postaví se na svou značku ? (knoflíky zapnuté a zipy zavřené!!)

Kdo sváže nejrychleji pět párů bot tkaničkami k sobě (do řetězu) ?

Kolik schodů je od dveří sokolovny až do sálu? Atd. Atd.

Takových a podobných rozkazů si jistě vymyslíte nepřeborné množství, záleží na prostoru, ve kterém budete hrát! Je potřeba připravit si úkoly i lístky se „sokolátky“ předem a dbát při tom jednak na bezpečnost, jednak i na možnost správného ohodnocení výkonů. Bude záležet i na počtu hrajících dětí!

Hodnocení: Za první splněný úkol dostane cvičenec proužek papíru s třemi „sokolátky“, druhý v pořadí proužek papíru s dvěma „sokolátky“ a třetí s jedním „sokolátkem“. Další v pořadí už nedostanou nic! Aby se však nikdo Nemohl „ulejvat“, když vidí, že už se mezi první tři nedostane, ten, kdo bude hodnocen jako poslední, musí vedoucímu vrátit jeden z lístků s nejmenší cenou.

Vyhrává ten, kdo má dohromady nejvíce získaných „sokolátek“.

Nejjednodušší je uplatnit tuto hru na výletě nebo vycházce, kde se nabízí spousta úkolů k zadání a vyhodnotit ji na konci akce. Je ovšem možno ji hrát i etapově, během určitého období činnosti a získaná „sokolátka“ sčítat, nebo ji hrát jako družstva (spolupráce!!)

A tak hraj, hrajme, hrajte....Hodně zábavy!

Jarina Žitná

Nejenom pohybem živ je sokol Česká národní identita

Dostáváme se do „doby temna“, jak ji příhodně označují historikové i spisovatelé. Je to doba, kterou národ přežil a po které se dokázal znovu vzchopit a osamostatnit, což bylo a je rozhodně neobvyklé a nutí nás přemýšlet, jak a proč se to po všech těch válkách, sporech, nucené emigraci a malérech nejrůznějšího druhu mohlo vůbec podařit!

Zastavení číslo 11. – protireformace.

Protireformaci chápeme jako boj proti všem výsledkům reformačního období a návrat k poměrům a myšlení doby předreformační. Přes veškerou snahu vládnoucího aparátu se to však nikdy tak docela nezdařilo.

Po bitvě na Bílé hoře (1620) a tragickém konci stavovského povstání (1621) se naplno rozběhl proces následné rekatolizace českých i moravských území. Navenek to vypadalo skutečně jako snaha o návrat katolicismu, vymýcení hereze – kacířství, tedy návratu k jediné pravé víře, ale za velkými slovy se skrývala msta, konfiskace majetků, nucená emigrace celých rodin, bujelo udavačství, s tichou podporou císaře Ferdinanda II. docházelo k drancování za přímé účasti vojenské moci.

V únoru 1622 vydal Ferdinand II. patent o generálním pardonu - pravým jménem bychom to měli nazvat ultimátem. Ti, kteří se přiznají k rebelii měli být potrestáni jenom konfiskací majetku (většinou to znamenalo naprosté ožebračení osob i rodů). Zábory konfiskovaného majetku byly prováděny systematicky – skupovali je za znehodnocenou měnu, tedy „za babku“ loajální šlechtické rody, konkrétně František kardinál v Ditrichštejna, Pavel Michna z Vacínova (v jeho vlastnictví se dostal i dnešní Michnův palác, součást Tyršova domu), bankéř Jan de Witte, maximálně zbohatl místodržitel Karel z Lichtenštejna, manželka nejvyššího kancléře Polyxena z Lobkovic, Vilém Slavata - příští zemský kancléř, paní Marie Magdaleno Trčková z Lípy a především Albrecht z Valdštejna, jehož moc vzrůstala stejně jako majetek (uvažoval dokonce o možnosti královské kandidatury!) Ti všichni a ještě další a další ani nijak své úmysly neskrývali a kryli se pláštíkem „boží spravedlnosti“. Držba půdy v Čechách a na Moravě se změnila k nepoznání, generální pardon znamenal úplnou pohromu především pro královská města. Výjimkou byla ta města, která se k povstání nepřidala (Plzeň a České Budějovice). Majetkové zábory konfiskovaly městům veškerý obecní majetek – polnosti, příměstské statky, vinice. Taková situace byla neslýchaná, budila rozruch a odpor i v zahraničí a tak r. 1623 se Vídeň snažila tato opatření zmírnit, takže z nich vyjmula šlechtu. Škody na majetku však byly nedozírné. Teror vůči městům pokračoval až do r. 1627. Byl to organizovaný útok na hmotné základy české a moravské stavovské obce. V r. 1627 císař jmenoval anti – reformační komisi, která organizovala pátrání po odpůrcích, kteří by byli vhodní k odebrání majetku. Mluvíme-li o nezákonnostech komunistického režimu, uvědomme si, že podobná situace se u nás neobjevila prvně. I v období protireformace byla běžná nejprve konfiskace majetku, pak se hledalo provinění a někdy, výjimečně se konal i soud.

Podle dostupných pramenů se odhaduje, že v letech 1623 – 1628 emigrovalo 36 tisíc rodin především do Lužice, Míšně, Slezska, Holandska, Litvy, Maďarska a Transylvánska. Metlou země byly vojenské jednotky, které se potulovaly po kraji a vyjídaly je, Kromě toho i císař žádal stále nové daně a peníze, byl nedostatek jídla, píce

pro dobytek, chybělo osivo. Obyvatelstvo mořily hladomory a epidemie. Staré usedlosti byly opuštěny, pole pustla, pustly i celé vesnice.

Roky po Bílé hoře nesly sice především punc náboženského, tedy ideologického charakteru, ale ve skutečnosti to byla doslova genocida národa, jak společenská, tak sociální a duchovní. Postihla šlechtu, duchovenstvo, města, inteligenci a postihovala i ty nejubožejší. V provozu byly žaláře a věznice, kde končili většinou ti stateční, kteří se postavili na odpor.

27. května 1627 vydal římský císař a král český Ferdinand II. „Obnovené zřízení zemské“, tedy novou českou ústavu. Měla platit ro Čechy a o rok později i pro Moravu. Tato ústava zrušila všechny dosavadní tradice českého stavovského státu a České království se stalo součástí dědičné absolutistické Habsburské monarchie. Náboženská svoboda byla zrušena, jediným povoleným náboženstvím bylo katolictví. Císař vlastnoručně zničil Rudolfův majestát povolující určitou náboženskou svobodu – i s pečeti. Nové uspořádání povrdilo postavení Habsburků jako dědičné monarchie v Zemích koruny České na dalších 250 let.

České země ovšem nebyly v Evropě osamocené, rekatolizační politika Ferdinanda II. položila základ řešení tehdejších evropských konfliktů a válek. Původní náboženský ráz sporů byl zatlačen do pozadí.

Hlavní osobnosti násilné rekatolizace se jejího ukončení většinou nedočkaly. V zemi stále nebyl klid, následovala selská povstání (povstání Valachů v r. 1621 – 1644), morové epidemie – situace se vylepšila až začátkem 18. století. Počet obyvatel v Čechách klesl proti roku 1621 asi na 1/3 a na Moravě až na 1/4.

Dnešní mladá generace , bohužel, asi příliš nečte Jirásku, což je škoda. Německý spisovatel Lion Feuchtwanger kdysi napsal, že pro poznání určitého dějinného období má větší význam umělecká historická beletrie, než suchý popis historických faktů. Z Jiráskova románu „Temno“ přímo číší beznaděj, zmařené touhy prostých i urozených lidí, temno sociální, politické i duševní. Stojí za přečtení – a nebude to ztracený čas.

Jarina Žitná

Národ je řeč, historická paměť, prožitek zvyků a tradic.

Občané Československa prožili radost a hrdost ze vzniku svého státu po skončení první světové války roku 1918. Spolu se svým prvním prezidentem neměli pochyb o tom, že mají usilovat o potvrzení existence a o povznesení úrovně vlastního národa. T. G. Masaryk se dávno předtím zabýval otázkou národa. Učil, že i národ malý může být uvědomělý, kulturní, svéprávný a samostatný duchovně i politicky, Národní myšlenka v jeho podání je myšlenka humanitní. Všechny národy tvoří lidstvo. Láska k vlastnímu národu neznamena nenávisť k národu jinému. Ne národ, ale stát může utlačovat. Otázka cti každého národa je ctí každého jednotlivce. Vzájemná závislost všech států a národů , velkých i malých, neustále roste. Mezinárodní vázanost hospodářská a technická, kulturní i politická se stále zvětšuje.

Světová centralizace pokračuje přes občasné zvraty. Musíme se jako národ malý zapojit do této humanitní tendence světové. Otázku českou stále řešit jako otázku světovou. Musíme se spojovat s jinými národy, musíme dbát o růst autority mezinárodní. Ale

především, jako členové malého národa, nesmíme zapomínat, že „každý z nás musí být z křemene, aby byl celý národ z kvádrů!“ (Jan Neruda)

Masarykovy myšleky, staré více než 100 let, jsou zcela aktuální a mluví jasně o evropské integraci a světové globalizaci, chcete-li. Ovšem v demokratickém a humanitním pojetí, které naprosto nebylo signálem k zpochybnění národa, jeho identity, jeho kultury. Zdá se, že takové myšlenky byly časem zapomenuty.

Když se po roce 1989 rokovalo o novém uspořádání státu a o jeho ústavě, diskutovalo se o dvou principech: o principu národním a o principu občanském. Bohužel, princip národní byl tehdy odmítnut, údajně se zřetelem na evropskou integraci a její prospěch. Jako by idea integrované Evropy vylučovala svébytnost integrujících se národů. Oba principy se přece mohou doplňovat a navzájem posilovat. (T.G. Masaryk na to poukazoval!)

A tak u nás vypukla psychologická válka s cílem zbavit nás historické paměti, národních tradic, smyslu, hodnot. Sama idea národa a národního státu se důrazně zavrhlá. Vlastenectví bylo ztotožněno se zlopověstným nacionalizmem (prý je zdrojem všech konfliktních vztahů mezi národy) a jako takové bylo prohlášeno za „extrémizmus“. Uplatnil se tu dogmaticky vylučovací způsob myšlení podle vzorce „bud’ anebo, obojí nelze“. Jako by uvědomělá federalizace nebyla slučitelná s uvědoměle pocitovanou identitou jejich složek. Jako by neplatily systémové vztahy celku a části, obecného a zvláštního, hromadného a individuálního, logicky nadřazených a podřazených kategorií. Bez odezvy zapadly myšlenky o tom, že být příslušníkem národa, znamená být součástí společného příběhu, a to je víc, než mít společnou ústavu a daně. Společný příběh, o kterém vypráví historie, dějiny umění, literatury, veškeré kultury, kulturní dědictví, které přebíráme od starších generací a předáváme mladým. Avšak co se stane s národním kulturním dědictvím, není-li národa? Úcta k tradicím a kulturnímu odkazu předků mizí a je vystřídána vidinou jakéhosi životního stylu požívačnosti bez odpovědnosti. Bylo řečeno, že bez národní hrdosti, sebeúcty a morálky není demokracie. Čas ukázal, že integrace Evropy ztratila nimbus tabuizované nedotknutelnosti. Nejedním analytikem společnosti konstatuje, že „federalizace se dostává do odstředivky dějinného vývoje a národní perspektiva představuje užitečný model lepšího řešení. Národ má své úkoly a může je plnit. Může uspokojit potřebu lidí najít pevný bod v chaotickém světě a poskytovat jistoty v čase zmatků“.

Ve shodě s novými historickými zkušenostmi přišel nedávno prof. Aleš Gerloch s návrhem vložit do ústavy článek o tom, že Česká republika je vlastí příslušníků českého národa a příslušníků národnostních menšin a etnik, které jsou s ním spjati státním občanstvím. Vřele s návrhem souhlasíme. Národ je řeč, historická paměť, prožitek sociálních reálií, zvyků a tradic, důvěrně známé sociální a materiální prostředí. Ukázalo se, že vlastenectví, láskyplný pocit domova, pocit silné sounáležitosti a odpovědnosti k vlastnímu národu a jeho zemi, jazyku a kultuře, má a bude mít svůj význam i v procesech integrace v celoevropském i světovém měřítku. Bránit svůj národ a svou příslušnost k němu má smysl i v době postupující globalizace. A na základě toho poznání už to nebude „extrémizmus“!

Stanislava Kučerová (Převzato z časopisu „Národní osvobození“, číslo 25 – 26, 14. XII.)

„Co je nutné, je dobré. Ohrozí-li někdo, cos uctíval a hodnotil, braň to stejně vášnivě, jak silně jsi o to usiloval!“

(Karel Čapek)

Vlastenectví a nacionalismus.

Už dlouho o tom přemýšlím, jaký je mezi nimi vlastně rozdíl? Kromě toho, že do 50tých let jsme znali jenom vlastenectví, pak dlouho nic, a v posledních letech zase jen nacionalismus. Obojí přece znamená vypjatý cit pro svou vlast a svůj národ, ochotu přinést pro ně obět' i tu nejvyšší – vlastní život – a přece je mezi nimi propastný rozdíl.

Nacionalismus jsme my, starší generace, poznali ve 30tých a 40tých letech v té nejhorší podobě, jako velkoněmecký nacionální socialismus neboli nacismus. Národ, vlast, rasa byly povzneseny nade všechny, ty ostatní byly méněcenné a určené k likvidaci. Likvidace Židů byla během války prováděna s příšernou dokonalostí, likvidace slovanských národů byla naplánovaná a jen díky porážce nacistického Německa nebyla uskutečněna. Možná méně hrůznou, zato však nesmyslnější podobu nacionalismu poznáváme nyní v této době v bývalé Jugoslávii, na Kavkaze, v Africe a bůhví kde ještě. A v poměrně nevinné a naivní podobě na Slovensku před rozdělením republiky.

Označení novodobých nacionalistů jako „méně hrůzných“ je nesprávné. Všichni jsme se přece ze sdělovacích prostředků dozvídali o ukrutnostech, páchaných jednou bojující stranou na druhé a naopak. Ale nebyla to snad tak masové, tak jasně součástí státní politiky a ideologie jako byl německý nacismus. Je (nebo lépe bylo) to daleko od nás a nás se to tak bezprostředně netýkalo.

Proto je pojem nacionalismus tak přechasto zneužíván ať už z neznalosti nebo ze zlé vůle a snahy někoho nebo něco nepříznivě ocejchovat.

Třeba zrovna Sokol. Dříve - to myslím do roku 1948 a v krátkém období v roce 1968 – byl Sokol ve všeobecné úctě právě pro své vlastenecké zaměření. Nyní je znovuobnovený Sokol, oslabený a těžce zápasící o svou existenci, trnem v oku (komu? bývalým komunistům? moderním pragmatikům? podivnům?) a tak po něm plivnou jedovatou slinu „ nacionalisté“! A dokonce jsem slyšela i některé členy Sokola pronášet s vážnou tváří : „ Abychom získali mladé členy, musíme se oprostít od své nacionalistické minulosti“.

Podívejme se tedy, co je vlastenectví a jaký je rozdíl mezi ním a nacionalismem. Jako příklad pravého vlastenectví mám na mysli literaturu a kulturu z doby našeho národního obrození, a všechny projevy vlasteneckého citění za první světové války, první republiky, druhé světové války a mnohá léta po tom, kdy opravdová láska k vlasti byla udušena nejdříve proletářským internacionalismem a pak lhostejným nezájmem, který přešel do jakéhosi neurčitého evropanství a ještě neurčitějšího světoobčanství.

Co vlastně chtěli naši vlastenečtí předkové před dvěma sty lety , ti skromní písmáci, kněží, učitelé a jiní představitelé drobné inteligence utlačovaného lidu? Hlásali vlast a národ jako nejsvětější božstvo , jemuž je třeba nekriticky sloužit a eventuelně zemřít? Nikoli, v rámci boje za zachování jazyka a kulturního povědomí hlásali nutnost především vzdělání, kultury a výchovy, aby všeobecným povznesením se nejprve národ (který po 30ti leté válce zmizel z mapy) vyrovnal ostatním národům a pak je i předčil silou ducha! Nikoliv řinčením zbraní a hrozbou skutečného nebo aspoň obrazného krveprolití, jak by to dělali nacionalisté. Jejich vlastenectví se projevilo především šířením osvěty všeho druhu, od kultury po racionální selské hospodaření, jejich heslem bylo „V práci a vědění je naše spasení!“ Nikoliv „Rasa a národ je naše spása,“ jak by hlásali nacionalisté.

Když byl před více než 130ti lety založen Sokol jedním profesorem estetiky Miroslavem Tyršem a jedním vzdělaným a zcestovalým podnikatelem Jindřichem Fugnerem , proklamoval sám sebe jako vlastenecký spolek.

Jeho základní ideou byl vyrovnaný rozvoj krásy těla a ducha – kalokagathia. Vlastenectví Sokola se do první světové války projevovalo – moderně řečeno – téměř výlučně zlepšováním fyzické kondice a morálního profilu pbyvatelstva.

Ano, při tak masové členské základně, jakou Sokol míval, můžeme mluvit o jeho celonárodním působení. Formování tělesné zdatnosti a charakteru se projevilo naplno až v legiích za první světové války a v domácím i zahraničním odboji za druhé světové války.

Díky sdělovacím prostředkům jsme měli – konečně posledních 5 let – možnost poznat to nepatetické a tím úctyhodnější hrdinství těch účastníků odboje, kteří přežili. Ostatně nedávný Maryškův seriál rozhovorů s 90ti až 100letými bývalými legionáři nebo některé dílčí relace v rozhlasu a televizi s československými letci nebo bojovníky u Tobruku nepotřebují zvláštní vysvětlení.

Jen bych ráda věděla, jaké pocity by při nich měli ti útlouční mládenci s dlouhými vlasy svázanými stužkou a odmítající každé násilí, zejména proti jejich vážené osobě. Anebo ti povznesení kazatelé bezbřehého humanismu, kteří si tak rádi pletou vlastenectví s nacionalismem! Pokud vůbec takové pořady sledují a pokud jsou schopni pochopit nezměrný etos vlasteneckého hrdinství.

MUDr. Alena Machová, Sokol Prosek, 31.12.1995

(z pozůstalosti)

Kaleidoskop

Lidé, události, výročí...

Malice česká

Byla založena 1. ledna 1831 z iniciativy Františka Palackého a skupiny dalších vlastenců. Jejím úkolem bylo povznesení českého jazyka a literatury, měla také zajistit lepší podmínky pro vydávání nových knih a podporu nových autorů. Možnosti Matice české zajišťoval peněžní fond, který vznikl z dobrovolných příspěvků a dárce dostávali zdarma jednotlivé výtisky vydaných knih. Založení Matice české a její následující práce vzbudily velký ohlas veřejnosti – lidé - i různého sociálního postavení a majetku - chápali její podporu jako vlasteneckou povinnost a nadšeně ji plnily.

Julius Grégr a vydání prvního čísla Národních listů

Byly to první české noviny, jejich zaměření bylo jasné hned po vydání prvního čísla – byl v něm totiž zveřejněn politický program formulovaný Františkem Ladislavem Riegrem. Noviny měly ovlivňovat a také ovlivňovaly kulturní i politický život, časem se dostaly do vlivu mladočechů a až ro r. 1910 byly považovány za tribunu této strany. Staly se nejvýznamnějším deníkem v Rakousko – Uhersku, zabývaly se zahraniční politikou i národohospodářskými a kulturními otázkami. Po roce 1918 pomalu ztrácely zájem a prestiž mezi čtenáři, což znamenalo i ztrátu abonentů. Vystupovaly jako ústřední tiskový orgán Československé národní demokracie, byly však zastíněny deníkem „Národní demokracie“, redigované Karlem Kramářem. Národní listy však skutečně zanikly až v době okupace, kdy byl zneužit tradiční a populární název „Národní listy“ a byly přejmenovány na „Národní souručenství“. Stal se z nich tisk kolaborantské strany. V dubnu 1941 však byly zastaveny úplně a už pak nebyly obnoveny.

Most Golden Gate a San Francisco

Bezpochyby je to jedno z nejkrásnějších měst Spojených států. Leží na západní straně na pobřeží Tichého oceánu, most Golden Gate (Zlatá brána –název zálivu) překlenuje mohutným obloukem celou zátoku. Provoz po něm je neuvěřitelný i dnes , kdy mu alespoň trochu odlehčil modernější a lehčí Aucklandský most. Ať chcete nebo ne, Golden Gate Bridge stále přitahuje vaši pozornost mohutnými oblouky natřenými typickou červenou barvou. Obyvatelé města si totiž na původní základovou barvu obrovské železné konstrukce tak zvykli, že tuto barvu vyžadují. V zátocce ještě můžete pozorovat, nebo dokonce navštívit i ostrůvek Alcatraz se známou věznicí.

Původně byly oba konce zátoky spojovány pouze parníky a trajekty, jak ale město rostlo, přestávalo to stačit a někdy před rokem 1920 se objevily první úvahy o možnosti stavby mostu. Bylo při tom nutno vzít v úvahu poměrně neklidné a divoké moře, časté mlhy, které zahalují celou oblast a přerušují často dopravu a především známý fakt, že město je postaveno přímo na tektonickém zlomu San Andreas, jehož pohyby způsobují častá zemětřesení. Počítalo se s tím, že nově postavený most bude největší na světě .

K řešení výstavby takového monstra byla vypsána soutěž, kterou vyhrál architekt J. Strauss – nabídl, že most postaví za 25 milionů dolarů, což byla nejmenší částka z nabízených projektů, takže Strauss soutěž vyhrál. Výstavbě bránili průmysloví magnáti, kteří se obávali, že výstavbou mostu budou negativně oblihvěny i jejich výdělků a proti stavbě se dokonce postavila i armáda, která se obávala, že by při eventuálním zřícení mostu byla zablokována zátoka.

Stavba byla zahájen 5. ledna 1933 – tedy před 112 lety. V té době, samozřejmě, ještě dávno nebyly k dispozici technické vymoženosti, které jsou v dnešní době nezbytností – i tak však dobře pokračovala především díky dobrému plánování a skutečné péči o pracující dělníky. Piloty musely být zasazeny hluboko do podloží, bylo nutno pracovat i pod vodou. Byla zavedena přísná bezpečnostní opatření – dělníci byli povinni nosit přilby, respirátory, ochranné brýle, nutné bylo jištění lany (výška a vítr!) Napnutá záchranná síť zachránila život 19 stavařů, přes všechnu opatrnost se však 11 lidí ukončení stavby nedočkalo. Most spolykal milion tun oceli, 1,200 000 nýtů. Ten poslední měl být ze zlata, ale nevydržel tlak, vypadl a musel být nahrazen náhradním, obyčejným. Lana, která ze břehu vypadají jako tenké nitky nebo provázky jsou ve skutečnosti téměř jeden metr silná a jsou spletena z 27 tisíc ocelových drátů, dohromady mají délku 128 tisíc kilometrů. Most byl otevřen 27. května 1937, je 27 metrů široký a 2,7 km dlouhý. Rozpočet na jeho stavbu byl nakonec překročen o 10 milionů dolarů, ale i tak byla jeho cena nižší, než požadovali ostatní účastníci soutěže o jeho výstavbu. Jezdí po něm denně až 120 tisíc aut, přežil dvě silná zemětřesení a byl za dobu své existence pouze třikrát uzavřen kvůli větru.

Stojíte-li někde na pobřeží v San Francisku, nejlépe u přístavu, přitahuje most a lodě pod ním projíždějící vaši pozornost jako magnet. K tomu připočtete neustálý „řev“ ne dopravy, ale nesčíslného množství lvounů a tuleňů povalujících se všude kolem – na pobřežních skalách a pontonech v přístavu – naprosto se nenechají rušit diváky ani četnými loděmi a lodičkami, které proplouvají v jejich těsné blízkosti. Patří k atmosféře San Francisca a most sám je ukázkou, že i výtvořiny lidských mozků a rukou mají svou estetickou hodnotu a nijak nekazí, ale spíš dokreslují, scenerii, kterou člověk hned tak nevidí.

Byla jsem v San Franciscu dvakrát, vždy uprostřed léta. Při první návštěvě jsem byla sama a trávila část noci v čekárně autobusu Greyhoundu – málem jsem zmrzla. Když se nad zátoku stáhne mlha, je tam zima a nevlídno. Přišlo však ráno a já celá ztuhlá klopítala po široké ulici směrem k moři. Most tam stál v celé své kráse a vypadal skutečně tak, jak ho známe z fotografií.

Robert Baden Powell – zakladatel skautingu.

Zemřel 8. ledna 1941. Byl synem univerzitního profesora z Oxfordu, ale při zkouškách na univerzitu neprošel a musel nastoupit do armády. Bylo mu 38 let, když se zúčastnil Búrské války v Africe a podařilo se mu odolávat celých 217 dní velké vojenské přesila nepřátel. Byl proto vyznamenán řádem válečného hrdiny.

Během své činnosti v armádě, kde měl na starosti především rozvědku a získávání zpráv připravil příručku pro výcvik armádních zvěděů – a zasáhla náhoda. Nějak se k ní totiž dostali zvědaví kluci a začali si s ní hrát, neo spíš – podle ní hrát! Baden Powell ji pak přepracoval a uspořádal 10 denní tábor pro chlapce – měl úspěch. Kniha nazvaná „Scouting for Boys“ vycházela v sešitovém vydání od roku 1908. A skauting byl na světě. K nám se dostal až v roce 1911, kdy se s ním na své cestě do Anglie seznámil profesor a náčelník sokolské župy Olomoucké B. Svojsík. Byl nadšen, skauting přinášel něco nového a hlavně pro mládež potřebného. Domníval se, že v Sokole tuto novou aktivitu uplatní, ale poněkud postarší a konzervativní páni bratři ve vedení Obce sokolské neměli příliš zájem, takže v r.1912 vznikla česká skautská organizace pod názvem Junák.

Jako každá česká dobrovolná a vlastenecká organizace byl počátkem války zrušen, tím spíš, že celá řada skautů byla aktivní v odbojových organizacích i zahraničním odboji. Nepřežilo asi 700 členů.

V roce 1950, kdy jsme se ještě všichni těšili ze znovuzískané svobody, Junák byl zrušen po druhé, tentokrát na dlouhá léta komunistické diktatury. Devět z jeho členů bylo popraveno. Stejně jako Sokol, ani skaut se nemohl hodit novým mocipánům, bylo jim jasné, že právě zde vyrůstají nové buňky hnutí odporu a že je tvoří lidé vychovaní, ukáznění, tělesně i morálně silní.

Dr. Svojsík se vyjádřil naprosto jasně: „Skauting vylučuje totalitu a totalita vylučuje skauting!“

„Nad Tatrou sa blýská.....“

To jsou známá slova slovenské národní hymny, poměrně nedávno to byla i slova druhé části hymny československé.

Složil je Janko Vlastimil Matuška z Dolného Kubína, kde se 10. ledna 1821 narodil. Byl to básník a prozaik a patřil ke Štúrově škole. Nejdříve psal česky, ale pak se zapojil do Štúrova hnutí slovenské mládeže za novou slovenštinu a začal psát verše už ve spisovné slovenštině. Aktivně se účastnil protestu studentů proti sesazení Štúra z katedry spisovné řeči a literatury československé.

Znamé verše, které se staly oficiální hymnou nebo její součástí, byly v letech 1918 – 1991 součástí národní hymny Československé.

Po revoluci v r. 1948 – 49 přestal být Matuška literárně činný.

Technik od Pána Boha – František Křižík

Byl jedním z našich největších vynálezců, techniků a průmyslníků. Zemřel 22. ledna 1841 ve Stádlci u Tábora, kam se stáhl z veřejného života po prohrané soutěži s mladým inženýrem Kolbenem, což byl počátek jeho pozdějších finančních potíží.

Pocházel z chudého prostředí – byl synem ševce a posluhovačky. Nikdy nesložil maturitu. I když studoval na české reálce v Praze, neměl dostatek peněz, aby zaplatil povinnou taxu za přípuštění ke zkoušce. Zásluhou profesora Václava Zieglera byl i bez maturity přijat na České vysoké učení technické jako mimořádný posluchač. Po jeho absolutoriu střídal různá zaměstnání, až zakotvil v továrně na signalizační zařízení.

Jeho prvním vynálezem bylo zdokonalení elektrické signalizace, vynález elektrického návěstidla a ústředního nastavení výhybek, vybudoval 800 metrů dlouhou tramvajovou linku na Letné, později linku Florenc – Karlín – Libeň – Vysočany. Měla obrovský úspěch – měřila 8 km a převezla ročně 2 miliony pasažérů. Svým zařízením vybavil 130 elektráren, postavil železnici z Tábora do Bechyně.

Nejvýznamnějším úspěchem byl vynález obloukové lampy se samočinnou regulací a dodnes se s jeho jménem setkáváme při pozorování obdivuhodné světelné fontány v pražské Stromovce.

Jeho práce byla oceňována vysokými vyznamenáními. Byl držitelem Řádu Františka Josefa, Řádem Železné koruny a v r. 1906 byl odměněn čestným doktorátem technických věd. Ani jemu se však nepovedlo vždy všechno, takže jeho stáří bylo poznamenáno neúspěchem v soutěži, ve které vsadil na stejnosměrný proud (jako T. A. Edison) proti moderněmu pojetí využití proudu střídavého.

Geniální atletka Jarmila Kratochvílová

Narodila se 26. ledna 1951 v Golčově Jeníkově. V roce 1983 byla prohlášena nejlepší sportovkyní světa – 26. července t. r. vytvořila totiž světový rekord v běhu na 800 m – v čase 1:53,28. Co je na této věci ovšem nejpozoruhodnější, že tento rekord se udržel do dneška, tedy 33 let - i když ostatní rekordy soustavně padaly. Kratochvílová je společně s atletkou Martou Kochovou, jediná žena, která dokázala uběhnout „čtvrtku“ pod 48 sekund (47,99). Je držitelkou národních rekordů na 100, 200, 400 a 800 metrů a příkladem neúnavné sportovkyně a dnes úspěšné trenérky.

Nezapomeňte!

1. I. 1993 – *Den obnovy samostatného českého státu, rozdělení Československa na Českou republiku a Slovenskou republiku.*

11. I. 1991 – *zemřela Marie Provazníková*

16. I. 1969 – *zemřel Jan Palach*

20. I. 1211 – *narodila se svatá Anežka Česká*

20. I. 1292 – *narodila se Eliška Přemyslovna*

27. I. 1945 - *Památný den obětí holocaustu a zločinů proti lidskosti.*

V ten den byl v roce 1945 osvobozen koncentrační tábor Osvětim.

Osoba (událost) měsíce ledna

Muž, který porazil Hitlera

Samozřejmě, byl to Alois Hudec – sokol, gymnasta, trenér.

Narodil se 23. ledna v Račicích a jako dítě na tom byl dost špatně. Rodina byla sokolská a všech pět sourozenců, bratrů se věnovalo gymnastice. Byli dobří – točili veletoce a v pozadí se trápil Alois, kterého v sedmi letech po onemocnění záškrtem postihla těžká rána. Měl ochrnutou levou nohu a část tváře a děti si s ním nechtěly hrát. Přesto nepolevil, cvičil doma na zahradě na provizorně postavené hrazdě a bradlech. Jako dorostenec své bratry konečně dohnal – a předehnal. V roce 1931 prvně získal ve Francii na MS zlatou medaili za víceboj a dvě stříbrné. Nikdy je však nepřivezl domů – finanční situace ve Francii nebyla tak docela v pořádku a Francouzská banka zakázala

vývoz zlata a stříbra ze země. Medaile mu měly být doručeny poštou až domů, ale už je nikdy neviděl.

Francie byla začátkem jeho strmé gymnastické kariéry – kromě pěti zlatých z Paříže získal další zlatou z Budapešti a dvě z Prahy v roce 1938. Přišla však válka a bylo po závodění. Hudec se vrátil na gymnastická podia hned po jejím ukončení, ale v r. 47 utrpěl při saltu těžký úraz, který jeho kariéru v podstatě ukončil – přeletěl přes žíněnku, zlomil si obě nohy a roztránil patní kost. Snažil se pak uplatnit svoje zkušenosti jako trenér, ale neměl na to povahu. Zemřel v 88 letech a jednou pro vždy se stal sportovní legendou.

Jeho největším morálním vítězstvím (kromě vyrovnání se s částečnou obrnou) byl získání zlaté olympijské medaile v roce 1936 na olympijských hrách v Berlíně. Ty hry se konaly v době, kdy se k moci dostal fašistický diktátor Hitler, který se snažil světu za každou cenu ukázat dokonalost a perfektní organizační přípravu her, ale také zabránit na nich startům židovským, romským a černým závodníkům. Z tohoto požadavku musel na nátlak světové veřejnosti ustoupit, ale nikdo už nemohl zabránit nesprávnému soudcování – nadhodnocování domácích a podhodnocování cizích sportovců, hlavně těch ze slovanských zemí. Hitler měl ovšem smůlu. Miláčkem publika se stal nejúspěšnější atlet her – černý Jess Owens a stejně tak i československý reprezentant Alois Hudec. Nespravedlivé nadhodnocení německých gymnastů odsunulo Hudce i celé naše družstvo až na 4. místo. Ještě však zbývala poslední možnost – kruhy! První Hudcův pokus byl nespravedlivě ohodnocen známkou 9,4 – a to bylo příliš nízké. Proto požádal o opravu, i když si byl vědom, jak je to riskantní! Při jeho cvičení zavládlo na stadionu hrobové ticho – tohle olympijské hry ještě neviděly a nezažily. Alois byl rozhodnut zvítězit! „Všechny stoje, rozpory a výdrže jsem cvičil přesně, v klidu a držel dvakrát tak dlouho, aby rozhodčí neměli důvod ke srážkám“. Cvičení zakončil perfektním doskokem. Jeho výkon obecenstvo doslova zfanatizovalo, v obrovském jásotu téměř zanikla konečně vyhlášená známka 9, 8. Dosud na žádných OH tak vysoká známka nebyla udělena. Nebylo zbylí – Hitler musel překousnout svou nespokojenost a československému sokolskému gymnastovi jít osobně pográtulovat.

Hudec se pak následně nechal slyšet: „To byl největší zážitek z mé gymnastické kariéry!“

Nikdy jsem neměla to štěstí, abych se s ním osobně setkala. Ale jednou....bylo to po spartakiádě, na které žákyně cvičily mou a Evinu skladbu „Poupata“ – mne vyhledal jeden z pražských cvičitelů (jméno jsem už docela zapomněla), který Hudce navštěvoval a stýkal se s ním. Vyřídil mi Hudcovo blahopřání ke skladbě, její úrovni i nadšenému předvedení staršími žákyněmi. Závěr toho vzkazu si budu pamatovat do smrti. Hudec prý řekl – „když jsem to viděl, připadal jsem si jako v Sokole!“

Povzbuzení i pro dříve narozené

Autor následující stati Jan Šolc měl jako skaut velké problémy v době komunistické totality – nesměl učit. Po roce 1989 se uplatnil jako poradce presidenta Václava Havla, zastával další vysoké funkce a nakonec se vrátil zpět mezi normální občany republiky. Před časem přednášel na jednom z prvních seminářů „Nejenom pohybem živ je sokol“

Stáří (s vírou a s nadějí)

Půlnoční oblohou dolétaly létavice-sršatice, dozněly posilvestrovské petardy a na kraj donedávna ještě svátečně rozezvučený, nalehla pokorná každodennost. Ať žije každodennost, ať žije pokorný všední den!

Nevím, jak se díváte vy, přátelé, do blízkého budoucna. Já vždycky k pohoří Ještědskému, za kterým tuším ta tajemná znamení, skrytá každé chladně logické prognóze. Jde opravdu o neznámo, které se nám připomíná právě v těchhle dnech novoročí. Tajemno, které si nás večer najde, čím víc sedáme přes den nad analýzami nebo zahledění na displej počítače.

Když mi bylo třicet i padesát, neoslovovala mě ta poetika jako dnes. Říkám sice svým studentům, že kdo žije naplno a odpovědně, kdo dává svému okolí nejvíc, co dokáže, nemusí se stáří, ba ani smrti bát. Přicházejí k němu smířlivě a shovívavě. Myslím to sice vážně, ale přesto...

Než jsem došel z přednášky domů, měl jsem i tentokrát „na obraze“ první elektronický dotaz od přemýšlivého posluchače: „Hezký den! Myslel jste to vážně? Celou dobu o tom přemýšlím. Smrt je totiž mým tématem, i když o to nestojím. Vnucuje se mi až tak, že si vybírám i písně, které si nechám jednou naposledy zahrát. Jsem vůbec normální? Prosím o vaši odpověď, ale písemně, ne v posluchárně. Nikomu jsem se s tím zatím nesvěřil. Děkuju předem“ a podpis plným jménem.

„Milý kolego“, začal jsem vyťukávat na klávesách ještě se šálou na krku, „děkuju za vaši důvěru. Myslel jsem to vážně a opírám to i o poznání moudrých, kteří tu už stovky ba tisíce let nejsou. A vy si nic nevyčítejte a zůstaňte statečně dál u tématu. Někoho vaše téma žel zaskočí najednou. Vy jste zřejmě svědomitější, vám tyhle úvahy pomohou žít odpovědně, dokud tu ještě jste nebo, jak říkají filozofové, dokud jste v bytí. Dřív než na smrt, myslíte na současnost a chovejte se k ní odpovědně. Jste statečný už proto, že máte odvahu se svěřit. A tak vám říkám, teď hleďte přátele a snažte se pomáhat, nebojím se říct sloužit. Dobrý život je služba jiným životům, toť vše. Zůstávám na vaší vlně elektronicky i osobně a jsem s kolegiálním pozdravem váš...“

Velkým z těch témat před námi je opravdu stáří. Není to tak dávno, co jedna evropská revue položila čtenářům otázku: *Kdy si myslíte, že bývaly v Evropě nejlepší časy?* Nemálo odpovědí bylo zacíleno do doby tak před více než třemi stoletími, kdy prý si lidé více pomáhali, zlodějské bandy téměř vymizely z venkova a mezi generacemi pominuly vyostřené sváry.

Dnes jsme svědky spíš toho, že mezigenerační nůžky se rozevírají. Už Květinové děti si sebestředně říkaly tak po půlce minulého století: *Nikomu přes třicet nevěř!* Bill Clinton se k té revoltě s úsměvem hlásí i dneska jako k vypínavé autostylizaci své generace. Kdysi nezkrotný revolucionář Daniel Cohn-Bendit se časem stal z vůdce tvrdých rebelů „zrádcem“ a europoslancem. A respektovaný Institut Maxe Planka v Berlíně vyzkoumal, že nejvíce moudrých lidí našeho světadílu žije ve věku mezi sedmdesáti a osmdesáti lety, čímž se prý Evropa stává nejrozumnějším i nejbohatším kontinentem. A já to rád opakuju, že se už můžu hrdě započítat. Vzhůru do stáří i pro ty, pro které je to ještě daleko. Každý by totiž rád žil dlouho, ale nikdo nechce být starý. Stojí za zamyšlení doložené konstatování vědců, že současní padesátníci, pětapadesátníci dostávají bonus

dobrých dvaceti let plně aktivního života. „A jděte do háje s padesátkou, sedmdesátkou! Život se neměří léty, ale srdcem“.

Pozdravuju vás, sestry a bratři, se závěrečným vzkazem Karla Čapka a se vzpomínkou na naředávné setkání v libeňské sokolovně.

Váš Honza Šolc

Svědkové národní minulosti

Kozí Hrádek

Myslím, že to byl první hrad – nebo jeho zřícenina – kterou jsem v životě viděla a vnímala. Psal se rok 1945, válka skončila a lidé se oprávněně těšili ze znovuzískané svobody. Byla jsem malá holka z nedalekých Votic, táta se vrátil z koncentráku a celá rodina jsme se zúčastnili manifestace na Kozím Hrádku, místa kudy prošla historie národa – historie svázaná se jménem jednoho z největších synů národa, církevního reformátora, který za své přesvědčení zemřel na hranici, Jana Husa.

Z Votic do Tábora jsme jeli vlakem, kudy a jak jsme se dostali ke zřícenině nalézající se asi 2 a půl km od Sezimova Ústí si nevzpomínám. Dnes tam vede červená turistická značka a cyklistická stezka.

Dojem z první návštěvy byl poznamenán nehodou, při které se zranilo několik lidí. Přes bývalý hradní příkop totiž byl vybudován provizorní most, který pod tíhou nadšených účastníků praskl a zřítíl se – i s těmi, kteří se právě nacházeli na jeho povrchu. Na štěstí žádné zranění nebylo příliš vážné a tak po menších zmatcích mohl program manifestace pokračovat. Bylo neuvěřitelné – alespoň pro dětské uši – o čem všem mluvili jednotliví řečníci. Ještě před několika týdny by je protektorátní úřady za takové řeči zatklly a žalářovaly. Teď jsme měli najednou svobodu a bez obav jsme se mohli vracet k české tradici a myšlenkám, které byly tak dlouho násilně potlačovány.

Kozí Hrádek je původně gotický hrad, ležící na levém břehu Kozího potoka, první zmínky o jeho existenci jsou z roku 1377, kdy byl v držení pana Vlčka z Kozího. Jeho dalšími majiteli byli Jan z Hardeka, Jindřich z Hradce a od roku 1406 Vilém z Újezda. Ten měl dva syny – Jana a Ctibora - v jejich době přijíždí na Kozí Hrádek Jan Hus, který opustil Prahu po vyhlášení interdiktů a pobýval zde pak dvakrát – na podzim roku 1412 několik měsíců a pak celý rok od března 1413 do července r. 1414. Pak odjel na hrad Krakovec a odtud v říjnu na osudovou cestu na církevní koncil v Kostnici, kde byl souzen a odsouzen – a protože odmítl odvolat a neodvolal „bludy“, byl 6. července 1415 upálen.

Na Kozím Hrádku měl při svém pobytu klid a kromě kázání pod širým nebem „pod lipou u hradu“ nebo taky „mezi ploty“ se mohl věnovat psaní svých známých traktátů „O svatokupectví“, „O církvi“, „O šesti bludech“. Napsal zde i významnou „Postilu“.

Roku 1438 za vojenského tažení Albrechta Habsburského hrad vyhořel, v následujících letech pustl a stával se lehko dostupným stavebním materiálem pro sousední obce. V zápisech v zemských deskách z roku 1548 je uvedeno, že hrad je pustý. Pomalu, ale jistě byl zanášen zeminou a porostem, teprve po roce 1866 bylo zahájeno odkrývání zbytků věže. O obnovu toho, co z hradu zbylo se zasloužil Augustin Sedláček, akademický spolek Štítný z Tábora a deset let práce mu věnoval řídicí učitel Josef Švehla z nedalekého Sezimova Ústí. V první polovině 20. století byl průzkum zakončen, zbytky hradu zakonzervovány. K dalším úpravám došlo ještě po roce 1970. V roce 1958 byl hrad prohlášen kulturní památkou a 30. března 1962 národní kulturní památkou.

Hrad, nebo jeho zbytky, je typickou ukázkou gotické stavby donjonského typu. (Donjon je obytná věž.) Býval obklopen valem s palisádou a příkopem, na východní straně byl přirozenou překážkou Kozí potok. Předhradí od jádra odděluje mohutná kamenná

hradba – šířka zdi až 1,70 metru. Obě části bývaly spojeny dřevěným mostem. Předhradí tvořila dlouhá budova s kuchyní, 18,5 metrů hluboká hradní studna, schodiště vedlo na parkán obklopený hospodářskými budovami. Obytný donjon míval dvě až tři patra.

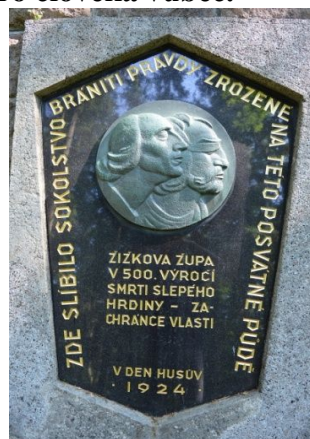
U zříceniny dnes najdete něco mezi bistroem a hospodou s posezením venku, nejbližší vesnicí je Červený Dvůr.

Byla jsem tu několikrát, snad naposledy to bylo na cyklistickém put'áku s dorostenkami, ještě za totality. Jely jsme sem tenkrát po úzké, ale velmi slušné, polní cestě, já jako poslední. Cesta vedla naprosto rovně, přímo a tak mne překvapilo, proč tam děvčata najednou stojí a smějí se. Bylo čemu – v příkopě seděla Verunka, vypadalo to jako sezení v křesle. „Co tam děláš?“ Tvářila se trochu udiveně. „To nevím, ale najednou jsem tu byla!“ Kolo se válelo na cestě - k žádnému úrazu nedošlo.

Objevily jsme tam tenkrát (asi na radu prodavače vstupenek, protože oficiální směrovka v té době zákonitě chyběla!) sokolský památník z r. 1924, věnovaný v Husův den Husovi a obránci jeho pravdy Janu Žižkovi. Našly jsme to celkem snadno, bylo to pouze pár desítek metrů od vchodu do hradu. Přes odlehlost památníku bylo znát, že se sem chodí a mně to poskytlo vhodnou příležitost obrátit pozornost děvčat k Sokolu, jeho historii a myšlenkám. Mám obavu, že dnešní dorost a žactvo toho o tomto tématu ví podstatně méně, než moje dorostenky v době totality!

Kozí Hrádek je dnes snadno dostupný a stojí za to, navštívit ho. Stojí uprostřed lesů, je tu klid a pohoda. Snad právě nedostatek ruchu tu probouzí jak vzpomínky na dávné děje, tak hlavně na myšlenky, které utvářely a i dnes utvářejí naši národní identitu a zůstávají platné a potřebné pro člověka vůbec.

Jarina Žitná

Zprávy z jednot a žup

Ta první je radostná...

Sokolka osobností Českodubska...

Ve středu 30. listopadu - v den významného povýšení Českého Dubu na město císařem Karlem IV. v roce 1357, byla v johanitské komendě udělena ocenění Osobnost Českodubska. V letošním roce to již byl desátý ročník této krásné tradice veřejného poděkování spoluobčanům, kteří si to opravdu zaslouží. V našem městě jsme doposud ocenili 23 osobností. V letošním roce k nim přibyla další dvě jména lidí, kterým chceme společně v tomto vánočním čase poděkovat za jejich práci, talent, píli, dovednosti a schopnosti vzdát se vlastního pohodlí ve prospěch jiných. O udělení ocenění Osobnost Českodubska pro rok 2016 rozhodlo zastupitelstvo města usnesením ze dne 1. listopadu 2016 na základě návrhů od zástupců městských organizací, spolků, zájmových sdružení a církví. Osobnostmi Českodubska 2016 se staly paní *Milena Havelková* za celoživotní činnost v T. J. Sokol a paní Jitka Šindelářová za propagaci města v oblasti malby na sklo.

Milena Havelková se narodila 4. ledna 1954 v Chrudimi jako pátá ze šesti sourozenců. Celé dětství prožila ve velké rodině se sourozenci a bratranci na vesnici v Líbanicích. Po absolvování základní školy v Hrochově Týnci začala studovat Střední zahradnickou školu v Mělníku. Zde se také seznámila se svým manželem Jaroslavem a osud ji tak zavál do krásného kraje pod Ještědem. Z jejich lásky a vztahu vzešly tři dcery a velkým darem je dnes pro Milenu jejich šest vnoučátek. Snem Mileny Havelkové bylo pracovat s dětmi v mateřské škole a proto po maturitě v roce 1973 přijala volné místo vychovatelky v místní školní družině. Později si doplnila vzdělání tříletým studiem v oboru vychovatelství na Pedagogické škole v Mostě. Největší Mileninou zálibou byl od dětství tělocvik. Proto se také po provdání a přestěhování do Českého Dubu s nadšením zapojila do práce v místním Sokole. Za 43 let svého působení v Sokole nejprve vedla cvičení mladších žákyň, později si přibrála i cvičení žen a staršího žactva. Vedla nácviky na spartakiády a slety jak žákyň, tak i žen. Byla zvolena do cvičitelského sboru žákyň jednak v župě Ještědské a zároveň pracuje ve sboru žákyň České obce sokolské. V současné době se věnuje především seniorkám, se kterými pořádá každý měsíc posezení nazývané Sokolské souzvuky. Jako uznání za celoživotní práci jí byla předána výborem České obce sokolské v Praze dne 29. listopadu 2008 stříbrná medaile ČOS. A dne 30. listopadu 2016 – téměř na stejný den jako před osmi lety, je oceněna městem, do kterého ji osud před 43 lety přivedl. Děkujeme!

(Převzato z místního tisku)

Župa Ještědská oceňuje vyznamenání, které sestra Milena obdržela a připomíná, že manželé Havelkovi a celý „klan“ Havelků jsou hybnou silou Sokola v Českém Dubě a nepostradatelnými činovníky naší župy.

Takže blahopřejeme a děkujeme!

Ještě musím vysvětlit, že název časopisu „Sokolské souzvuky“ byl převzat z názvu sešlostí českodubských sester, líbil se mi a „souznění“ sokolských myslí a srdcí přece potřebujeme!

Jarina Žitná

Druhá zpráva je smutná!

Sokolské šiky navždy opustila sestra *Zlata Kozáková*. Byla první redaktorkou obnoveného sokolského tisku, autorkou řady sokolských publikací seznamujících

sokolskou veřejnost s bohatou sokolskou historií a především myšlenkami a idejemi, které ze Sokola udělaly státotvornou organizaci chránící morální zásady, vedoucí k vzniku republiky v r. 1918 a bojující doma i na frontách obou světových válek.

Zlata byla velmi pracovitý a vldný člověk – v její kanceláři se vždy dobře sedělo a diskutovalo nejen o osobních, ale především o sokolských problémech, které nám ležely na srdci. Uměla názvosloví, měla přehled o historii i současnosti, znala lidi...Vždycky mi s ní bylo dobře.

V posledních letech se na veřejnosti ukazovala málo. I tak však bude vždy patřit k duším, které tiše bloudí Tyršovým domem, kde zanechala svou stopu, stejně jako v myslích a duších nás všech, kteří jsme ji znali a měli tu čest s ní pracovat.

**Děkujeme !!
Za nás všechny Jarina Žitná**

*Kdo umírá - neodchází navždy,
zůstává stále živý ve vzpomínkách těch,
kteří ho měli rádi.*

S bolestí v srdci oznamujeme všem příbuzným a známým,
že nás navždy opustila naše drahá maminka, babička, prababička, sestra a teta,

paní

Mgr. Zlat'a Kozáková,
rozená Mikulášová,

bývalá profesorka gymnázia v Uničově a obchodní akademie v Chrudimi.

Zemřela tiše
v sobotu 24. prosince 2016 ve věku 94 let.

Poslední rozloučení se bude konat
v pátek 6. ledna 2017 v 11.10 hodin
v Nové obřadní síni v Praze na Olšanských hřbitovech.

Jménem rodiny:

MUDr. Ivana Kolářová
dcera

Za projevy soustrasti děkujeme.

Závěrečné slovo

A co dál?

Nový rok 2017 právě začal. V televizi hrají Vídeňští filharmonikové a venku svítí slunce. Celý včerejší den jsem dokončovala tohle první letošní číslo Souzvuků, skončila jsem v deset večer. Možná, že mi to tentokrát trvalo déle než jindy. Rozhodně to způsobily Vánoce, které vyžadují hodně práce při přípravě, ale tentokrát šlo spíš o to, že jsem asi přemýšlela víc, než mi bylo zdrávo!

Když jsem byla malá, trval kalendářní rok nepředstavitelně dlouho, teď ten čas letí a stále se mi zdá, že nestačím uskutečnit to, co si přeji a co by bylo potřeba. Přiznáme si jistě všichni, že životní podmínky v dnešním světě (nemyslím jenom u nás!) jsou stále obtížnější. Žijeme sice zdánlivě v míru, ale stále se někde válčí a teroristické útoky na naší civilizaci a její způsob života jsou stále častější, neočekávanější a zhoubnější. Začínáme se bát – a to je špatně. Na tohle téma už bylo napsáno hodně moudrých, i nemoudrých úvah a návrhů řešení – zatím bezvýsledně. Vzhledem k tomu, že velká rozhodování nejsou v rukou nás všech – drobných lidí, kteří si chtějí v potu tváře vydělávat chléb svůj vezdejší – domníváme se, že při určování dalšího vývoje a schůdné cesty k pokračování života na naší modré planetě, nemají naše myšlení a naše činy žádný význam. Je to omyl – každý z nás má svou cenu a svou cenu mají i jeho myšlenky a činy. Svět potřebuje člověka, který má odvalu stát za svým přesvědčením vždy a všude a je natolik tolerantní, že dovede ocenit i odvalu a činy těch druhých! Připomínám, že je to strašně těžké!

Když jsem se před šesti lety začala zabývat elektronicky vydávaným časopisem, neměla jsem ani ponětí o tom, co to bude znamenat. Máte ve svých rukou – nebo svých počítačích - první číslo sedmého ročníku. Dochází v něm k určitým potřebným změnám, i když jeho koncepce je stále stejná. Vynecháváme kalendář významných osob a akcí – nechceme opakovat každým rokem stejná data. Místo kalendářů bude každý měsíc vybrána nějaká důležitá a zajímavá osoba nebo akce - jako postava nebo událost určitého měsíce. Jinak zůstane rozdělení textu v podstatě stejné, bude zachován i kalaleidoskop zajímavostí, nejdůležitější výročí se však budeme i nadále snažit připomínat! Českých a moravských řek už bylo také dost – budou nahrazeny vyprávěním o němých svědcích naší minulosti – hradech, zámcích, architektonických skvostech, kterých je na našem území požehnaně a měli bychom si jich vážit.

Co však Souzvuky nutně potřebují! Aktivní spoluúčast cvičitelů, vzdělavatelů a činovníků, příspěvky a zkušenosti z práce v župách a jednotách. Nezapomeňte, že Sokol byl stavěn vždy „zdola“ a ne od řídicí špičky, ta je – nebo by měla být - zodpovědným vykonavatelem společné vůle nás všech. Jinými slovy, prosím Vás všechny o spolupráci! Přílohou prvního čísla Souzvuků v roce 2017 je také sokolský kalendář kreseb sestry Olgy Bubeníkové z Ostravy a myšlenek, které stojí za zvážení.

Venku svítí slunce, nedovolme, aby jeho paprsky hřály vzduch pouze za našimi okny, ale přičiňme se, aby dávaly světlo a teplo našim srdcím a duším! Život člověka je vzácný a stojí za to, aby byl dobře a užitečně prožit.

S přáním všeho dobrého

Jarina Žitná